

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Toetsen van het Boek van Henoch

Vaak wordt ons gevraagd naar ons standpunt over sommige boeken die niet zijn opgenomen in de standaard 66 boeken van de Bijbel. Hoe moeten we deze buiten-Bijbelse boeken benaderen? Zijn er aanvullende boeken die moeten worden beschouwd als door God geïnspireerd, op hetzelfde niveau als de rest van de boeken die we de 'Schrift' noemen?

We hebben al een paar van deze boeken bekeken, zoals het Boek Jubileeën en het Boek des Oprechten. Je kunt meer te weten komen over onze positie met betrekking tot deze boeken door onze studies te bekijken: [“Het toetsen van het Boek Jubileeën”](#) en [“Het toetsen van het Boek des Oprechten”](#).

In deze studie zullen we kijken naar misschien wel het meest populaire van deze buiten-Bijbelse boeken – Het Boek van Henoch. Dit is om vele redenen een fascinerend boek waar we op zullen ingaan, maar de belangrijkste reden is dat de vroege volgelingen van Jesjoea op de hoogte waren van deze geschriften.

Voordat we beginnen is het belangrijk dat we duidelijk maken wat we bedoelen met het "Boek van Henoch", aangezien er eigenlijk drie verschillende Boeken bestaan met deze naam. Geleerden hebben deze Boeken 1 Henoch, 2 Henoch en 3 Henoch genoemd om ze van elkaar te onderscheiden. 1 Henoch, de juiste titel voor het Boek, is typisch waar iedereen naar verwijst als ze het hebben over het 'Boek van Henoch'.

Om wat basisinformatie te geven over de andere twee boeken, voordat we verder gaan met het hoofdonderwerp, dit is wat de Anchor Yale Bible Dictionary te zeggen heeft over 2 Henoch:

“De oorsprong van 2 Henoch is onbekend. Onderzoek heeft niet geleid tot enige overeenstemming aangaande het tijdstip, de plaats of de inhoud van de eerste gepubliceerde vorm. De opties variëren van de Charles theorie, dat de langere recensie in de 1e eeuw door een Alexandrijnse Jood werd geschreven, tot het geloof dat het een christelijke herschrijving was van 1 Henoch, waarschijnlijk in het Grieks, ergens tussen de 2e eeuw na Christus (in Syrië?) en de 10e eeuw (in Byzantium), en tot aan de ontkenning dat het eigenlijk niets meer is dan een eigengemaakt product van de Slavische religieuze cultuur.”

-Francis I. Andersen, “Henoch, Second Boek van,” Anchor Yale Bible Dictionary

Met betrekking tot 3 Henoch stelt The Anchor Yale Bible Dictionary dat het:

"Een laat-Joodse apocalyps is in het Hebreeuws, waarschijnlijk samengesteld in de 6e of 7e eeuw na Christus in Babylonië."

-Philip S. Alexander, "Enoch, Third Book of", Anchor Yale Bible Dictionary

Hoewel 2 & 3 Henoch op zichzelf al interessant zijn, zijn ze niet echt relevant voor ons huidige studie. Zoals we al zeiden, als de mensen praten over het "Boek van Henoch", bedoelen ze meestal 1 Henoch. De inhoud van 1 Henoch is waar de meeste mensen bekend mee en nieuwsgierig naar zijn. Bovendien zijn de geschriften die deel uitmaken van 1 Henoch bekend onder de vroege gelovigen in Jesjoea.

Dus dat gezegd hebbende, wie was Henoch? Wat is het Boek van Henoch? Wat was de betekenis van dit boek voor de vroege volgelingen van Jesjoea? Wat is de betekenis van dit boek voor gelovigen in deze tijd? Wat kunnen we ervan leren – kunnen we er wat van leren?

Laten we beginnen met die eerste vraag: wie was Henoch?

We hebben niet zoveel informatie over Henoch, maar hier is wat we uit de Schrift weten:

- Hij was de achter-achter-achter-achter kleinzoon van Adam en de overgrootvader van Noach (Genesis 5:18-29).
- Hij was 'getrouw in zijn wandel met God' en werd toen op mysterieuze wijze door God weggenomen (Genesis 5:22-24).

Genesis 5:22-24

Enoch wandelde met God, nadat hij Methusalach verwekt had, driehonderd jaar, en hij verwekte zonen en dochters. Al de dagen van Henoch waren driehonderdvijfenzestig jaar. Enoch wandelde met God, en hij was niet meer, want God nam hem weg.

- De auteur van Hebreeën schenkt aandacht aan deze gebeurtenis en zegt dat Henoch de dood niet heeft meegemaakt (Hebreeën 11:5). Hoewel hij uiteindelijk later is gestorven (Hebreeën 11:13).
- Hij stond bekend als een gelovig man die een leven leidde dat God behaagde (Hebreeën 11:5).
- En het belangrijkste met betrekking tot onze studie, ***hij was NIET de auteur van het Boek van Henoch.***

Dit laatste punt zou degenen kunnen choqueren die dit onderwerp nog niet echt hebben bestudeerd. Maar het is een simpel feit dat de Henoch van de Bijbel niet de auteur kan zijn geweest van wat wij het Boek van Henoch noemen. Waarom? Er zijn een aantal redenen.

Ten eerste bevat het Boek van Henoch anachronismen. Zo maakt het Boek van Henoch duidelijk gebruik van de Bijbelpassages van profeten zoals Jesaja, Zacharia en Ezechiël, die duidelijk lang na de tijd van Henoch werden geschreven. Plaatsen zoals de berg Sinaï worden zelfs bij naam genoemd (1 Henoch 1:4), waarvan de patriarch Henoch natuurlijk geen kennis zou hebben gehad.

Ten tweede zijn de wetenschappers in staat om de historische setting en datum van de Henochische teksten te bepalen door de grammatica, syntaxis en leerstellige inhoud van die geschriften te bestuderen in het licht van andere historische gegevens. Henochic-geleerde, George W. E. Nickelsburg, schrijft:

Het Henochische gebruik van heidense mythologische motieven en de prediking tegen de heidense onderdrukking zijn duidelijke kenmerken dat deze tekst is geschreven in **de Hellenistische wereld** en van zijn complexe interactie met de gebeurtenissen en cultuur van die wereld.

-George W. E. Nickelsburg, "Jewish Literature Between the Bible and the Mishnah," blz. 53

Dus dat brengt ons bij onze tweede vraag. Als het Boek van Henoch geen bijzondere openbaring is, die werd geschreven door de patriarch Henoch zelf, wat is het dan wel?

Het Boek van Henoch staat bekend als een 'pseudepigraaf', wat betekent dat het een ten onrechte aan iemand toegeschreven tekst is. Dat wil zeggen, het is een tekst waarvan de beweerde auteur niet de echte auteur is. De echte auteur van de tekst schreef het werk toe aan een figuur uit het verleden - in dit geval de patriarch Henoch. Dit soort pseudepigrafische werken waren heel gebruikelijk tussen 200 v.Chr. en 200 n.Chr.

Het feit dat dit Boek pseudepigrafisch is, wil niet zeggen dat het waardeloos is. Precies het tegenovergestelde eigenlijk! In tegenstelling tot het moderne 'Boek des Oprechten' dat door sommigen wordt aangeprezen als het verloren Bijbelse Boek des Oprechten – bekijk nogmaals onze studie over dit onderwerp - is de pseudepigrafische literatuur eigenlijk relevant om een beter begrip te krijgen van de Bijbel.

Als de pseudepigraaf wordt begrepen en gewaardeerd voor wat het is, kan het zeer nuttig zijn om een beter begrip te krijgen van het Judaïsme uit de eerste eeuw en de historische context van het Nieuwe Testament. Deze geschriften zijn een schat aan primaire bronnen die ons een kijkje geven in de sociale geschiedenis, de ideeën en de interne debatten tussen de verschillende uitingen van het Joodse geloof uit die periode.

Het Boek van Henoch was invloedrijk in de periode van de Tweede Tempel, en er wordt gesuggereerd dat sommige nieuwtestamentische auteurs misschien zelfs werden beïnvloed door de inhoud van deze geschriften. We zullen later iets meer vertellen over hoe belangrijk dit Boek was voor de vroege volgelingen van Jesjoea. Laten we voorlopig een samenvatting geven van het Boek van Henoch.

Zoals we al aangaven, maakt dit deel uit van de pseudepigrafische literatuur. Volgens geleerden is het door talloze auteurs geschreven en in de laatste eeuwen voor Christus samengesteld. Nickelsburg schrijft:

1 Henoch is een verzameling apocalyptische (onthullende) teksten die zijn opgesteld tussen het einde van de vierde eeuw v.Chr. en het begin van de jaartelling. De omvang van de collectie, de diversiteit van de inhoud en de vele implicaties voor de studie van het oude Judaïsme en de christelijke oorsprong maken het misschien wel het belangrijkste Joodse geschrift uit de Grieks-Romeinse periode.

*- George W. E. Nickelsburg and James C. VanderKam,
1 Henoch: The Hermeneia Translation," blz. Vii*

Het Boek van Henoch werd oorspronkelijk in het Aramees geschreven, maar de hele collectie van de geschriften is alleen maar bewaard in latere manuscripten, die zijn geschreven in een oude Ethiopische taal, die bekend staat als Ge'ez, die waren vertaald vanuit een Griekse vertaling van Aramese originelen. Afgezien van deze latere Ethiopische manuscripten, hebben we alleen delen van de collectie in eerdere Griekse en Aramese fragmenten. Nickelsburg legt uit:

De componenten van 1 Henoch zijn opgeschreven in het Aramees en vervolgens vertaald in het Grieks en van het Grieks in het oude Ethiopische (Ge'ez). De hele collectie is alleen bewaard gebleven in de manuscripten van de Ethiopische Bijbel, waarvan deze tekst deel uitmaakt. Ongeveer negentig van dergelijke manuscripten uit de vijftiende tot de twintigste eeuw zijn beschikbaar voor geleerden in het Westen [...] Ongeveer vijftwintig procent van 1 Henoch is bewaard gebleven in twee Griekse manuscripten uit de vierde en vijfde / zesde eeuw (hoofdstuk 1:1-32:6; 97:6-107:3) en enkele fragmenten van andere delen. Elf manuscripten uit Qumran bevatten zowel substantiële als minuscule fragmenten in het Aramees, van delen van de hoofdstukken 1-36, 72-82, 85-90 en 91-107. Een fragment van een zesde / zevende-eeuws Koptisch manuscript (93:3-8), een uittreksel uit een negende-eeuws Latijns manuscript (106:1-18), en een twaalfde-eeuws Syrisch fragment (6:1-6) hebben het ook overleefd.

- *George W. E. Nickelsburg and James C. VanderKam,*
"1 Henoch: The Hermeneia Translation," blz. 13

Om even een klein zijspoor te bewandelen, het de moeite waard om te vermelden dat de vertalingen van het Boek van Henoch, die we nu hebben, voornamelijk zijn afgeleid van deze laat Ethiopische manuscripten uit de vijftiende tot de twintigste eeuw na Christus. Hoewel geleerden en vertalers de weinige fragmenten uit eerdere Griekse en Aramese manuscripten raadplegen, hebben ze niet echt veel om mee te werken.

Dit zou van invloed moeten zijn op hoeveel gewicht die we moeten hechten aan de huidige versie van het Boek van Henoch, Zeker bij onze overweging hoe de inhoud in de eerste eeuw zou kunnen passen. Dat wil zeggen dat we voorzichtig moeten zijn en niet blindelings moeten aannemen dat de huidige versie van Henoch een 100% nauwkeurige weergave is van de versie van Henoch die ze in de eerste eeuw hadden.

Als een groot gedeelte van Henoch bijvoorbeeld uitsluitend bewaard is gebleven in de manuscripten uit de vijftiende eeuw of later, dan weten we niet zeker of de inhoud van die latere manuscripten niet veel later dan de eerste eeuw is bewerkt of toegevoegd.

Vergelijk dit met het Nieuwe Testament, dat bijna 6000 volledige Griekse manuscripten heeft die zijn gecatalogiseerd, naast meer dan 20.000 oude vertalingen in andere talen, waardoor het verreweg de meest bewezen literatuur is van de vroegere wereld. Bovendien zijn veel van de Nieuw-Testamentische manuscripten vrij oud. Geleerde en theoloog, Dr. Matt Waymeyer, legt uit:

We bezitten momenteel maar liefst een dozijn manuscripten uit de tweede eeuw, 64 uit de derde eeuw en 48 uit de vierde eeuw, samen zijn dat 124 manuscripten binnen de 300 jaar na de samenstelling van het Nieuwe Testament. Het vroegste fragment uit het Nieuwe Testament is slechts 50 jaar van het origineel gescheiden; de vroegste boeken staan slechts 100 jaar uit elkaar; en het vroegste volledige Nieuwe Testament is slechts 225 jaar van elkaar gescheiden. Ter vergelijking: er bestaan slechts tien manuscripten van het geschrift van Thucydides: 'Geschiedenis van de Peloponnesiaanse Oorlog (de vroegste dateert van 1300 jaar na Thucydides); er bestaan slechts acht manuscripten van de geschiedenis van Herodotus (de vroegste dateert van 1300 jaar na Herodotus); en er bestaan slechts twee manuscripten van het geschrift van Tacitus 'Histories and Annals (de vroegste dateert van 700 jaar na Tacitus). Het ongeëvenaarde aantal en de vroege datering van de Bijbelse manuscripten maakt duidelijk dat het Nieuwe Testament gemakkelijk het meest opmerkelijke bewaarde Boek van de oude wereld is.

-Matt Waymeyer, "Can We Trust the New Testament Text?" www.expositors.org.

De ongelooflijke overvloed aan Nieuw-Testamentische manuscripten die we hebben, waarvan sommigen heel ver teruggaan, is buitengewoon waardevol bij tekstonderzoek - dat wil zeggen, het proces om de oorspronkelijke bewoording van een tekst te achterhalen. Hoe minder manuscripten en hoe later de data van die manuscripten, hoe moeilijker het is om er zeker van te zijn dat we het origineel hebben gereconstrueerd.

Het is de moeite waard om dat in gedachten te houden terwijl we de moderne vertalingen van de Boek van Henoch lezen. Helaas is veel afgeleid van slechts een beperkt aantal manuscripten, die niet alleen vertalingen van vertalingen zijn, maar ook meer dan duizend jaar gescheiden van het origineel.

Vooruitlopend is de feitelijke inhoud van het Boek van Henoch samengesteld uit 108 hoofdstukken die zijn onderverdeeld in 5 secties, gevolgd door twee korte bijlagen. Nickelsburg vat de leer van het Boek van Henoch als volgt samen:

De secties vertegenwoordigen ontwikkelingsfasen van de Henochische traditie, elke fase bouwt voort op de eerdere - hoewel dat niet de volgorde is waarin ze momenteel in de collectie staan. Over het algemeen beschrijven ze een algemeen wereldbeeld dat de huidige wereld en dit tijdperk kenmerkt als slecht en onrechtvaardig en die een goddelijke berechting en vernieuwing nodig heeft. Met de mogelijke uitzondering van het Boek van de Lichten, richten ze zich op de gemeenschappelijke zorg en verwachting dat een komend goddelijk oordeel het kwaad en onrecht van de aarde zal uitroeien en de wereld zal terugbrengen naar Gods geschapen bedoeling. Hun gezag ligt in hun bewering dat ze een goddelijke openbaring doorgeven, die de patriarch Henoch in de oertijd ontving (Gen 5:21-24) en die in de laatste der dagen openbaar wordt gemaakt om de eschatologische gemeenschap van de uitverkorenen te vormen.

-George W. E. Nickelsburg and James C. VanderKam, "1 Henoch: The Hermeneia Translation," blz. 1

Dus in feite beweren de auteurs van dit samengestelde werk dat ze deze speciale openbaring van de patriarch Henoch hebben ontvangen. Zoals we wat later zullen vernemen, wordt geleerd dat Henoch naar de hemel opsteeg en deze hemelse geheimen werd geopenbaard. Hij daalde toen uit de hemel neer om deze openbaring door te geven, die nu in het Boek van Henoch staan.

De sektarische gemeenschap die deze leringen opschreef en volgde, beweert dat deze openbaring in hun tijd, lang na de patriarch Henoch, openbaar werd gemaakt. Waarom? Zodat ze een eindtijdgemeenschap konden vestigen en dit speciale onderwijs konden verkondigen. Het doel was om de "rechtvaardige uitverkorenen", d.w.z. de sektarische gemeenschap die deze leringen volgde, voor te bereiden op Gods spoedig komende oordeel, waarvan zij geloofden dat die op hen afkwam. Hier is wat de inleiding in het eerste vers van het Boek van Henoch zegt:

1 Henoch 1:1

Dit zijn de woorden van zegen van Henoch als hij de uitverkorenen en rechtvaardigen zegent die leven in de dagen van de verdrukking, die zijn bereid om alle vijanden te verwijderen; en de rechtvaardigen zullen gered worden.

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
"1 Henoch: The Hermeneia Translation," blz. 19*

Misschien zou een goede moderne analogie van de Boek van Henoch het Boek van Mormon zijn. Volgens het mormonisme beweerde Joseph Smith dat een engel met de naam Moroni hem bezocht had en hem opdracht had gegeven om gouden platen te zoeken met een speciale openbaring van God, die hij vervolgens in het Boek van Mormon heeft vertaald. De sektarische gemeenschap die uit deze leringen is voortgekomen, gelooft tot op de dag van vandaag dat ze deel uitmaakt van een eindtijdgemeenschap - de heiligen van de laatste dagen – met de opdracht om de leringen van het mormonisme te verkondigen.

Het verschil is dat de schrijvers van het Boek van Henoch beweren dat ze hun openbaring hebben ontvangen van een werkelijk Bijbels persoon - de patriarch Henoch. Joseph Smith beweert dat een personage, Moroni, die alleen in de mormoonse literatuur wordt geopenbaard, degene was die hem naar de mormoonse openbaring leidde. In beide gevallen claimen beide boeken een speciale openbaring, die openbaar is gemaakt aan een paar uitverkorenen om een eindtijdgemeenschap te vestigen rondom bepaalde doctrines.

Laten we verder gaan. We gaan nu een samenvatting geven van elk onderdeel van het Boek van Henoch.

Het Boek van de Wachters (1 Henoch 1-36)

Men veronderstelt dat dit gedeelte is samengesteld in de derde eeuw voor Christus. Het is in de eerste plaats een uitgebreide interpretatie van Genesis 6. Het vertelt het verhaal van de opstand van engelen, die de "Wachters" worden genoemd, die ertoe hebben geleid dat God de aarde oordeelde door de zondvloed te sturen, in Genesis 6.

Volgens het verhaal begeerden de gevallen engelen de vrouwen op de aarde, namen hen als echtgenotes en kregen kinderen die reuzen werden. De gevallen engelen leerden de mensen vervolgens over magie en hoe ze wapens en sieraden konden maken, waarbij ze geweld en een gemengd seksleven onder de mensen op aarde aanmoedigden:

1 Henoch 6:1-2

En het geschiedde toen de zonen van de mensen waren toegenomen, dat er in die dagen mooie en aantrekkelijk dochters geboren werden. En de Wachters, de zonen van de hemel, zagen ze en verlangden naar hen. En zij zeiden tot elkaar: “Kom, laat ons vrouwen kiezen voor onszelf van de kinderen der mensen, en laat ons vader zijn voor de kinderen van onszelf.

1 Henoch 7:1-2

Ze namen elk een vrouw van hun keuze en ze begonnen met hen samen te wonen en werden promiscue (hadden wisselende seksuele contacten) met hen. Ze leerden hen toverij en banspreuken, en ze leerden hen het insnijden van wortels en bomen. De vrouwen werd zwanger en baarden [...] grote reuzen

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
“1 Henoch: The Hermeneia Translation,” blz. 23-24*

Als we het verhaal verder lezen, zien we dat God de aartsengel Michaël gebiedt om de gevallen engelen gevangen te nemen en ze voor zeventig generaties vast te binden, waarna ze zullen worden geoordeeld:

1 Henoch 10:11-12

En de Heer zei tot Michaël: “Ga, vertel het Semyaza, en de anderen met hem, die zich hebben verbonden met de vrouwen, en zichzelf hebben verdorven samen met hen in al hun onreinheid. Als al hun zonen elkaar vermoorden, en wanneer ze de vernietiging van hun geliefden zien, bind hem voor zeventig generaties onder de heuvels van de aarde, tot de dag van hun oordeel en hun einde, tot het oordeel dat voor alle eeuwigheid is, volbracht is.

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
“1 Henoch: The Hermeneia Translation,” blz. 29*

Als het verhaal verder gaat, lezen we hoe Henoch naar de hemel was opgevaren. Daar vertellen de engelen hem dat hij Gods oordeel moet gaan verkondigen aan de gevallen engelen, die met menselijke vrouwen waren getrouwd (1 Henoch 12:1-6). Henoch gaat dus met de gevallen engelen praten, en ze vragen hem om namens hen een petitie te schrijven, smekende om genade en dat God hen zal sparen.

Henoch stemt ermee in om voor hen de petitie te schrijven. Als hij de petitie voordraagt die hij zojuist had geschreven, valt hij in slaap en ontvangt hij een visioen van God (1 Henoch 13:4-8). In het visioen gaat Henoch voor de troon van JHWH staan en wordt hem verteld dat hij de gevallen engelen moet vertellen dat Hij hun verzoek heeft afgewezen (1 Henoch 14:4-7). God vertelde hen ook dat hun kinderen, de reuzen, boze geesten zouden worden op de aarde:

1 Henoch 15:11-12

De geesten van de reuzen die teisteren, onderdrukken, vernietigen, aanvallen en strijden, bewerken daarmee de verwoesting op de aarde, en veroorzaken problemen. Zij eten geen voedsel, hebben geen dorst en zijn niet waarneembaar voor de ogen. En deze geesten zullen opstaan tegen de kinderen van de mensen, en tegen de vrouwen, want ze kwamen uit hen voort, tijdens de dagen van slachting en vernietiging.

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
“1 Henoch: The Hermeneia Translation,” blz. 37*

De rest van het Boek van de Wachters vertelt hoe Henoch vervolgens wordt vergezeld door engelen die hem dingen uitleggen en hem meenemen op een reis waar de hemelse geheimen aan hem worden onthuld. Hoofdstuk 22 beschrijft hoe het hiernamaals er zogenaamd uitziet en waar de zielen van de doden naartoe gaan, een berg met vier holle kamers. Afhankelijk van hoe rechtvaardig of hoe slecht iemand is geweest tijdens zijn leven, zal bepalen naar welke kamer zijn ziel zal gaan.

Op deze reis wordt Henoch ook meegenomen naar de berg van God en de Boom des Levens in een Nieuw Jeruzalem, evenals naar het vroegere Eden, waar hem de boom van kennis van goed en kwaad wordt getoond. Dit gedeelte eindigt met de reis van Henoch naar de uiteinden van de aarde, waar hij grote beesten tegenkomt, poorten in de hemel ziet waaruit de sterren oprijzen, en andere poorten ziet die dienen als de bronnen van de regen en de wind op aarde.

Het Boek van de Toespraken (1 Henoch 37-71)

Dit gedeelte wordt verondersteld te zijn samengesteld in de eerste eeuw voor Christus. Het bestaat uit drie gelijkenissen die naar verluidt aan Henoch zijn gegeven. In de eerste gelijkenis werden hem meer hemelse geheimen getoond, namelijk hoe de elementen van het weer op aarde hun oorsprong vinden in de hemel.

In de tweede gelijkenis wordt Henoch getoond hoe een "Uitverkorene" op een troon van heerlijkheid zal zitten en de daden van de slechte mensen zal oordelen, die God hebben afgewezen. Daarna zal Hij naar de aarde komen om bij de rechtvaardige mensen te wonen (1 Henoch 45:3-6).

Dan ziet Henoch, volgens hoofdstuk 46, een figuur die de 'Zoon des mensen' wordt genoemd. Een engel legt Henoch uit dat deze Zoon des mensen geheime schatten openbaart aan het rechtvaardige volk van de Heer:

1 Henoch 46:2-3

En ik vroeg één van de heilige engelen, die met mij ging en mij al de geheimen toonde over die Zoon des mensen, wie hij is, en van waar hij was, en waarom hij ging met de Oude van Dagen. En hij antwoordde mij en zei tegen mij: "Dit is de Zoon des mensen, die de gerechtigheid heeft en waarin de gerechtigheid verblijft. Hij zal onthullen al de schatten en dat wat geheim is, want de Heer der heerscharen heeft hem gekozen, en door oprechtheid heeft zijn bestemming overtroffen alle anderen voor het aangezicht van de Heer der heerscharen voor altijd.

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
"1 Henoch: The Hermeneia Translation," blz. 59-60*

Uit de tekst blijkt dat de titels 'Uitverkorene' en 'Zoon des mensen' beiden verwijzen naar dezelfde eindtijdfiguur.

Het Boek van de Toespraken beschrijft verder hoe deze Mensenzoon / Uitverkorene de zondaars zal vernietigen en koningen en heersers zal neerslaan omdat ze God niet verheerlijken (1 Henoch 46:4-5). Er staat dat Hij Zijn naam kreeg voordat de wereld werd geschapen en dat Hij een licht voor de volkeren zal zijn (1 Henoch 48:3-4). Hij zal aanbeden worden door "iedereen die op de aarde woont" (1 Henoch 48:5). En in Zijn naam zal de rechtvaardige redding bezitten:

1 Henoeh 48:7

Maar de wijsheid van de Heer der heerscharen heeft hem geopenbaard aan de heiligen en de rechtvaardigen, want hij heeft de bestemming van de rechtvaardige veilig gesteld, Voor allen die deze wereld hebben gehaat en de ongerechtigheid afgewezen. Al het werk en de manieren waarop wat zij hebben gehaat in de naam van de Heer der heerscharen. Want in zijn naam zijn zij gered en Hij is degene die hun het leven geeft.

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
"1 Henoeh: The Hermeneia Translation," blz. 62*

En nogmaals, het Boek van de Toespraken beschrijft verder dat deze Uitverkorene / Zoon des mensen op Gods troon zal zitten en zal oordelen tussen de rechtvaardigen en de goddelozen:

1 Henoeh 51:1-3

In die dagen zal de aarde teruggeven wat het is toevertrouwd, en Sheol zal teruggeven, wat het is toevertrouwd, en wat zij heeft gekregen. En de vernietiging zal teruggeven wat ze verschuldigd is. Hij zal de rechtvaardigen en de heiligen kiezen uit het midden van hen, want de dag is nabij gekomen waarop zij moeten worden gered. En in die dagen, zal de Messias zitten op zijn troon, en al de geheimen van wijsheid zullen voortvloeien uit de raad van zijn mond, want de Heer der heerscharen heeft Hem benoemd en verheerlijkt Hem.

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
"1 Henoeh: The Hermeneia Translation," blz. 65*

Enkele hoofdstukken later lezen we een afsluitende samenvatting van dit eindtijdoordeel. De Zoon des mensen wordt geopenbaard aan de uitverkoren gemeenschap van rechtvaardige gelovigen. Hij zit op Zijn troon, vernietigt de goddelozen en luidt een tijdperk van vrede in:

1 Henoeh 69: 26-29

En zij hadden grote vreugde en zij zegenden, prezen en verheven, de naam van de Mensenzoon die was geopenbaard aan hen. En hij zat op de troon van zijn heerlijkheid en het hele oordeel is gegeven aan de Zoon des mensen en hij zal ervoor zorgen dat de zondaars zullen verdwijnen en vernietigd worden van het aangezicht van de aarde. En degenen die de wereld misleiden zullen worden gebonden in ketenen en worden afgesloten in de voorbereide-plaats van hun vernietiging, en al hun werken zullen verdwijnen van het aangezicht van de aarde. En vanaf dan zal er geen corruptie meer zijn. Omdat de Zoon des mensen is verschenen, en zal zitten op de troon van zijn glorie, en alles wat kwaad was zal voorbijgaan en weggaan voor zijn aangezicht, en het woord van de Zoon van de mensen zal sterk zijn voor de Heer der heerscharen.

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
"1 Henoeh: The Hermeneia Translation," blz. 91-92*

Dit is de derde gelijkenis van Henoeh.

Dus de auteur van dit Boek van Toespraken haalt heel duidelijk veel informatie uit de Messiaanse profetieën in de TANAKH om deze Uitverkorene / Zoon des mensen-figuur te beschrijven.

Aan het einde van het Boek van Toespraken wordt Henoch wederom naar de hemel weggevoerd waar hij in de aanwezigheid is van de engelen en de Heer der Heerscharen (1 Henoch 71:1-2). Dan onthult de aartsengel Michaël nog meer hemelse geheimen aan Henoch (1 Henoch 71:3-4). Ten slotte wordt Henoch meegenomen naar de "hemel der hemelen" waar hij in een levend vuur een hemels paleis ziet. Daar wordt Henoch begroet door God, de vier aartsengelen en talloze andere engelen. Verrassend genoeg wordt Henoch begroet als deze Zoon des mensen-figuur:

1 Henoch 71:13-14

En de Oude van dagen kwam met Michaël, Gabriël, Rafaël en Pnuël, en duizenden en tienduizenden engelen, ontelbaar. En die engel kwam naar me toe en begroette mij met zijn stem, en zei tegen mij: **“U bent de mensenzoon die geboren werd tot gerechtigheid, en rechtvaardigheid blijft over u, en de gerechtigheid van de Oude van dagen zal u niet verlaten.**

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
“1 Henoch: The Hermeneia Translation,” blz. 95*

We zullen het belang van het identificeren van Henoch als deze Zoon des mensen-figuur later gaan bekijken. Voorlopig gaan we even verder.

Het Boek van de Lichten (72-82)

Aangenomen wordt dat dit gedeelte van het Boek van Henoch in de derde eeuw v.Chr. werd geschreven en waarschijnlijk de oudste van de Henochische teksten is. Het beschrijft de reis van Henoch door de hemel onder leiding van de uitleggende engel Uriel. Dit gedeelte is vrijwel uitsluitend gericht op het uitleggen van de astronomische wetten die de zonnecalender bepalen en die de voorkeur had van de sektarische gemeenschap die het Boek van Henoch heeft geproduceerd en het volgde. Deze kalender duurde in totaal 364 dagen - 12 maanden van elk 30 dagen met een extra dag in de derde, zesde, negende en twaalfde maand.

We zullen de implicaties van dit gedeelte van Henoch, met betrekking tot de gelovigen, wat later gaan behandelen.

De Gedroomde Visioenen (83-90)

Dit gedeelte van het Boek van Henoch is waarschijnlijk in de tweede eeuw v.Chr. samengesteld. In dit gedeelte vertelt Henoch zijn zoon Methusalem over twee dromen die gaan over toekomstige gebeurtenissen. De eerste droom is van de vernietiging van de wereld tijdens de zondvloed van Noach (1 Henoch 83-84). De tweede droom is een allegorische vertelling van de geschiedenis van de mensheid vanaf Adam tot aan het laatste oordeel, dat bekend is geworden als de "Dierlijke Apocalyps". In de allegorie worden mensen voorgesteld als dieren, de gevallen engelen als gevallen sterren en de aartsengelen als menselijke wezens. De droom eindigt met het laatste oordeel en God Die een nieuwe wereld van vrede inluidt.

De Brief van Henoch (91-105)

Van dit gedeelte denkt men dat het is samengesteld in de tweede eeuw v.Chr. Het is een aansporing van Henoch aan zijn zonen om rechtvaardig te blijven leven in hun goddeloze generatie. Vervolgens benoemt hij een reeks weeën die de goddelozen zullen overkomen omdat ze de rechtvaardigen onderdrukken. Het gedeelte eindigt met een verwijzing naar de boeken van Henoch die tijdens de eindtijd aan de rechtvaardigen worden gegeven.

De Geboorte van Noach (106-107)

Dit gedeelte beschrijft de wonderbaarlijke geboorte van Noach. Toen Noach werd geboren, zouden zijn gezicht en haar wit oplichten. Hij staat onmiddellijk op uit de handen van de vroedvrouw en looft de Heer (1 Henoch 106:1-3).

Dit beangstigt de vader van Noach, Lamech, die aanneemt dat Noach een kind van één van de gevallen engelen moet zijn. Dus smeekt hij zijn vader Methusalem om met Henoch te spreken om de waarheid te achterhalen (1 Henoch 106:4-7). Henoch verzekert Methusalem dat Noach in feite de zoon van Lamech is, en dat Noach gewoon super heilig is, vandaar zijn oplichten, en dat hij geroepen is om het menselijk ras te behouden (1 Henoch 106:13-19).

Nog een Boek van Henoch (108)

Dit laatste deel van het Boek van Henoch is een aanvullende aansporing van Henoch aan zijn zoon Methusalem met betrekking tot Gods oordeel in de eindtijd. Nickelsburg schrijft:

Dit "andere Boek dat Henoch schreef" is eigenlijk een samenvattende en interpretatieve conclusie van het verzamelwerk, dat de rechtvaardigen, die "in het einde der dagen" leven, aanspoort om in hun verwachting te volharden, omdat het oordeel hen spoedig zal rechtvaardigen en de zonde en de zondaars zal uitroeien. die hen hebben gepijnigd en onderdrukt.

*-George W. E. Nickelsburg and James C. VanderKam,
"1 Henoch: The Hermeneia Translation," blz. 12-13*

Hoe moeten we denken over het Boek van Henoch?

Nu we een samenvatting van de inhoud van het Boek van Henoch hebben gegeven, kunnen we gaan bespreken welke betekenis dit boek heeft gehad op de eerste volgelingen van Jesjoea. En daarna kunnen we onderzoeken op welke manieren het Boek van Henoch vandaag de dag nuttig of niet nuttig voor ons is.

De eerste vraag die we zullen bekijken, is de kwestie van canoniciteit. Hoe wordt er gedacht over de inspiratie en autoriteit van het Boek van Henoch? Tegenwoordig zijn het alleen de Ethiopische kerk en - interessant genoeg - de mormoonse religie, die de Henochische geschriften als gezaghebbend beschouwen. Afgezien daarvan heeft het grootste deel van het christendom het Boek van Henoch verworpen en ziet het als ongeïnspireerd en niet gezaghebbend. Daarom staat het niet in de Bijbel.

Historisch gezien werden de geschriften, waaruit het Boek van Henoch bestaat, nooit breed gedragen als geïnspireerde tekst. Hoewel de geschriften hoog werden gehouden, vooral onder sommige sektarische Joodse gemeenschappen, werden ze nooit beschouwd als onderdeel van de "Schrift".

De boeken waaruit de *TANAKH* bestaat, worden, bijvoorbeeld in het Nieuwe Testament en in andere Joodse literatuur uit de Tweede Tempelperiode, *de Torah, Nevi'im en Ketuvim* genoemd, dat wil zeggen de Wet, de Profeten en de Psalmen. Eén plaats waar we in de "Schrift" een verwijzing kunnen vinden naar deze drievoudige aanduiding is in het evangelie van Lukas:

Lukas 24:44-45

En Hij zei tegen hen: Dit zijn de woorden die Ik tot u sprak toen Ik nog bij u was, dat alles vervuld moest worden wat over Mij geschreven staat in **de Wet van Mozes en in de Profeten en in de Psalmen**. Toen opende Hij hun verstand zodat zij **de Schriften** begrepen.

Maar deze drievoudige aanduiding werd al lang vóór de tijd van het Nieuwe Testament gebruikt om de canon van de Schrift te definiëren. Zo had Ben Sira, de auteur van het apocriefe boek, *Wijsheid van Jezus Sirach* of *Ecclesiasticus*, een kleinzoon, die de geschriften van zijn grootvader rond 130 v.Chr. in het Grieks vertaalde. Deze vertaler schreef zijn eigen proloog bij deze vertaling, die verwijst naar de drie delen van de Oudtestamentische canon.

Met betrekking tot deze proloog schrijft de geleerde Roger T. Beckwith:

Het blijkt dus dat er voor deze schrijver drie groepen Boeken zijn, die een uniek gezag hebben, en dat zijn grootvader pas is gaan schrijven nadat hij dit duidelijk had begrepen, **als hun tolk en niet als hun tegenstander. De vertaler maakt expliciet onderscheid tussen 'deze dingen', d.w.z. Ecclesiasticus (Sirach), of de niet canonieke Hebreeuwse composities zoals Ecclesiasticus (Sirach) en de Wet zelf, de Profetieën en de rest van de Boeken [...]** En niet alleen dat, maar hij zegt ook dat men in zijn tijd deze drievoudige canon onderscheidde van alle andere geschriften, waarin zelfs de Hagiografiën een gesloten verzameling van oude boeken vormde, maar hij suggereert dat dit ook al het geval was in de tijd van zijn grootvader.

-Roger T. Beckwith, "The Old Testament Canon of the New Testament Church" blz. 111

Je zult opmerken dat er rond 130 v.Chr., toen deze proloog werd geschreven, al een idee was voor een 'gesloten' canon van de Schrift, die uniek heilig was en zich onderscheidde van alle aanvullende geschriften, zoals de apocriefe boeken. En dit idee van een gesloten canon werd volgens de kleinzoon van Ben Sira zelfs nog eerder bevestigd.

Voor zover we weten is er geen manuscript of historisch bewijs dat aangeeft dat de Henochische geschriften ooit werden aanvaard als onderdeel van deze drievoudige canon van de "Schrift". Noch de Griekse Septuaginta, noch de Hebreeuwse Masoretische teksten bevatten de Henochische geschriften in hun samenstelling.

Bovendien schreef de eerste-eeuwse Joodse historicus Josephus dat er in zijn tijd al een gedefinieerde Hebreeuwse canon bestond. Hier is een passage uit 'Against Apion', dat rond 90 n.Chr. werd geschreven door Josephus:

Onze Boeken, waarin men terecht gelooft, zijn er slechts 22 en beschrijven de geschiedenis van alle tijden. Hiervan zijn vijf boeken afkomstig van Mozes, die de wetten en de traditionele geschiedenis vanaf de geboorte van de mens tot aan de dood van Mozes beschrijven. Deze periode omvat maar een kleine 3.000 jaar. Vanaf de dood van Mozes tot aan Artaxerxes die Xerxes, de koning van Perzië, opvolgde, beschreven de profeten na Mozes de gebeurtenissen van hun eigen tijd in dertien boeken. De overige vier boeken zijn lofzangen aan God en voorschriften voor het gedrag van het menselijk leven. Van Artaxerxes tot aan onze eigen tijd, is de volledige geschiedenis beschreven, maar die wordt niet zo betrouwbaar geacht als de eerdere verslagen, omdat de profeten elkaar niet exact hebben opgevolgd. We hebben praktisch bewijs geleverd van onze eerbied voor onze eigen Schrift. Want hoewel er veel eeuwen zijn verstreken, heeft niemand het gewaagd om er iets aan toe te voegen, te verwijderen of te veranderen, en elke Jood beseft heel goed, al vanaf de dag van zijn geboorte, dat het verordeningen van God zijn, waar je je aan moet houden en (indien nodig) blijmoedig voor moet sterven.

-Josephus, Against Apion 1.7f., or 1. 37-43; Thackeray's translation, corrected

Je zult opmerken dat Josephus de Schrift in drie categorieën verdeelt: de vijf boeken van Mozes, de boeken van de profeten na Mozes, en de boeken van de lofzangen aan God en voorschriften voor het gedrag van het menselijk leven. Dit is eigenlijk dezelfde drievoudige aanduiding van de Schrift die we in de Evangelieën en andere vroege Joodse literatuur tegenkomen.

Misschien wel het meest interessante aan deze passage is dat Josephus deze geïnspireerde boeken beperkt tot een vast aantal - tweeëntwintig. Dit aantal is natuurlijk anders dan het aantal boeken dat we in onze huidige oudtestamentische canon hebben, namelijk negenendertig boeken. Maar dat is omdat de canon van Josephus bepaalde boeken combineert die in onze huidige canon zijn gescheiden. Bijvoorbeeld, Klaagliederen was waarschijnlijk verbonden aan Jeremia, Ruth aan Richteren, enzovoort.

Het punt is dat dit significant bewijs is uit een primaire bron dat er rondom 90 n.Chr. een specifiek aantal boeken waren die al uniek als gezaghebbend werden beschouwd. En volgens Josephus werd dit door alle Joden geaccepteerd. Hoewel er enige discussie bestaat over de vraag welke boeken wel of niet zouden zijn opgenomen in de lijst van Josephus, gelooft geen enkele geleerde dat er een boek bestaat dat geen deel uitmaakt van de hedendaagse oudtestamentische canon, maar wel deel heeft uitgemaakt van de canon van de eerste eeuw.

Maar wacht! Er is meer! Zelfs de Qumran-gemeenschap, die zeker het Boek van Henoch vereerde, nam het tot grote verbazing niet op in hun canon van de Schrift.

Om al het bewijs te onderzoeken valt buiten het bestek van deze studie. Maar Roger T. Beckwith toont ons het bewijs hiervoor in zijn omvangrijke wetenschappelijke werk, "The Old Testament Canon of the New Testament Church", specifiek op pagina's 358-366

Om slechts enkele van zijn argumenten samen te vatten:

1) In hun eigen geschriften ging de Qumran-gemeenschap niet op dezelfde manier om met de pseudepigrafische geschriften als met de Schrift. Beckwith schrijft:

Hoewel de Qumran-literatuur (net als andere Joodse literatuur uit die tijd) de canonieke geschriften met grote regelmaat citeert, en daarvoor conventionele formules gebruikt, wordt de Esseense pseudepigrafie slechts zelden aangehaald, zonder dergelijke formules te gebruiken of enige andere duidelijke aanwijzing te geven dat de aangehaalde werken enige profetische of canonieke autoriteit hadden.

-Roger T. Beckwith, "The Old Testament Canon of the New Testament Church," blz. 364

2) Volgens historisch bewijs erkende de Qumran-gemeenschap de drievoudige canon van de Schrift, en werden hun pseudepigrafische boeken opgetekend in een aparte bijlage bij de canon, wat aangeeft dat deze aanvullende geschriften volgens hun geen deel uitmaakten van de canon. Beckwith schrijft:

Het feit dat de Therapeutae of de Essenen de drie standaardafdelingen van de canon, en één van de standaardtellingen van de canonieke boeken gebruikten, en hun hun eigen pseudepigrapha in een aparte bijlage plaatsten, impliceert dat deze drie secties en deze telling al als standaard waren aangenomen en reeds waren gevestigd onder de Joden voordat de Essenen zich rond 152 v.Chr. hadden afgescheiden van de rest. Drie van de boeken van Henoch waren tegen die tijd al geschreven, maar de Essenen hadden kennelijk niet geprobeerd om ze op te nemen in één van de drie secties van de canon, of ze op te tellen bij de telling van de canonieke boeken, aangezien ze er niets mee deden na hun afscheiding, noch met deze pseudepigrapha noch met de daaropvolgende pseudepigraphen.

-Roger T. Beckwith, "The Old Testament Canon of the New Testament Church," blz. 365

3) De Qumran-gemeenschap, die waarschijnlijk voortkwam uit de gemeenschap die de Henoehische geschriften had geschreven, beschouwden sommige pseudepigraphen, zoals Henoch, als Goddelijk geïnspireerd, maar niet op hetzelfde niveau als de Schrift zelf. Ze beschouwden het alleen als de juiste *interpretatie* van de Schrift. Beckwith schrijft:

Het is nu duidelijk dat het hoofddoel van sommige van de pseudepigraphen, recentelijk geïdentificeerd als van de Essenen of van voor de Essenen, was gemaakt om de de Esseense interpretatie van de Pentateuch uiteen te zetten en te handhaven, in plaats van de rivaliserende interpretaties. Dit is vooral duidelijk in het geval van de pas ontdekte Qumran-Tempelrol, maar het is ook van toepassing op het astronomische boek van 1 Henoch (1 Henoch. 72-82), op Jubileëen en op een groot gedeelte van het Aramese Testament van Levi (verzen 13-57, de tekst van Charles) [...] Als dit waar is, betekent dit dat de Essenen niet echt van plan waren iets toe te voegen aan de oudtestamentische profetie, net zo min als aan de oudtestamentische Wet. Wat betreft de Pentateuch, waren hun pseudonieme juridische geschriften aanboden, was een interpretatie ervan - een geopenbaarde interpretatie, zeker, maar niet meer dan een interpretatie. Wat betreft oudtestamentische profetie, waren hun pseudonieme apocalyptische geschriften, wederom opnieuw een interpretatie ervan - misschien aangevuld, maar alleen uit natuurlijke bronnen, zoals rekenen en astrologie, niet uit bovennatuurlijke bronnen. Ook deze interpretatie werd kennelijk als een geopenbaarde interpretatie beschouwd, maar een interpretatie was het enige wat het beoogde te zijn.

-Roger T. Beckwith, "The Old Testament Canon of the New Testament Church," blz. 360, 362

Historisch gezien begrijpen we dus dat het Boek van Henoch, in de Joodse wereld, nooit werd gezien als de "Schrift", zelfs niet onder de Qumran-gemeenschap, die de Henochische geschriften toch hoog in het vaandel hadden staan.

De mening van de Qumran-gemeenschap over de Boek van Henoch kan misschien worden vergeleken met bepaalde rabbijnse opvattingen over de mondelinge Torah. Het orthodoxe Jodendom beweert bijvoorbeeld dat ten minste delen van de mondelinge Torah, op de berg Sinai, aan Mozes werden gegeven en van generatie op generatie werden doorgegeven. De mondelinge Torah wordt daarom beschouwd als een goddelijke autoriteit in het orthodoxe Judaïsme, maar geen enkele Jood denkt dat de mondelinge Torah hetzelfde is als de "Schrift"- het is gewoon de geopenbaarde *interpretatie* van de Schrift.

Op dezelfde manier beweerde de Qumran-gemeenschap, die waarschijnlijk verbonden was met de gemeenschap die de Henochische geschriften heeft geproduceerd, dat de Henochische geschriften goddelijk geopenbaard werden aan de patriarch Henoch. Deze aanspraak op het goddelijke gezag was mogelijk een poging om te wedijveren met andere Joodse gemeenschappen die beweerden dat hun eigen tradities en interpretaties goddelijk gezag hadden. Het is zoiets als: "Oh, je zegt dat je openbaring teruggaat tot Mozes, huh? *Die van ons* gaat helemaal terug naar Henoch! " In beide gevallen was er in de hoofden van de Qumran-gemeenschap, een onderscheid tussen de Schrift en de pseudepigraphen, ook al beschouwden ze de pseudepigraphen als goddelijk geopenbaard.

Wat kunnen we hieruit afleiden? Het lijkt duidelijk dat het idee dat het Boek van Henoch deel zou moeten uitmaken van de Bijbel ernstig aan historische onderbouwing ontbreekt. Zelfs de sektarische gemeenschappen die deze geschriften produceerden en volgden, beschouwden ze niet als gelijkwaardig aan de Schrift. Waarom zouden wij het Boek van Henoch daarom als de Schrift beschouwen als zelfs die sektarische gemeenschappen niet de intentie hadden om het op deze manier te zien?

Maar hoe zit het met de eerste gelovigen in Jesjoea? Wat vonden zij van de Boek van Henoch? En heeft Judas dan niet Henoch geciteerd in het Nieuwe Testament? Zou dat niet betekenen dat deze geschriften een bepaald Goddelijk gezag hadden? Laten we eens kijken naar de passage uit Judas:

Judas 14-15

Ook over hen heeft Henoch, de zevende vanaf Adam, geprofeteerd, toen hij zei: de Heere is gekomen met Zijn tienduizenden heiligen, om over allen het oordeel te vellen en alle goddelozen onder hen terecht te wijzen voor al hun goddeloze daden, die zij op goddeloze wijze bedreven hebben, en voor al de harde woorden die zij, goddeloze zondaars, tegen Hem gesproken hebben.

Hier is de passage uit het Boek van Henoch dat Judas zou citeren:

1 Henoch 1:9

Hij zal komen met tienduizend heiligen, om een oordeel uit te voeren over de goddelozen, om die te vernietigen, en te strijden met alle vlees en met alles wat zondaar is, en tegen de goddelozen vanwege wat ze gezegden gedaan hebben tegen hem!

-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
"1 Henoch: The Hermeneia Translation," blz. 20

Er zijn hier een paar dingen waar we op willen wijzen. Allereerst zijn er sommige geleerden die volhouden dat Judas in feite rechtstreeks uit het Boek van Henoch heeft geciteerd. Maar andere geleerden betwisten dit.

Er wordt bijvoorbeeld gewezen op het feit dat Judas nooit een boek of rol van Henoch heeft genoemd. Hij vermeldt niet wat er is geschreven, alleen wat er wordt gezegd of wat Henoch zei. Dus in plaats van aan te nemen dat Judas Henoch citeerde, beweren geleerden dat Judas en het Boek van de Henoch eigenlijk naar dezelfde mondelinge traditie verwijzen. Met andere woorden, Judas vertrouwde niet op de Henochische geschriften voor deze uitspraak van Henoch. Judas en de auteur van deze specifieke passage in het Boek van Henoch vertrouwden misschien allebei op de wijdverbreide traditie van wat de eigenlijke Henoch had gezegd.

Maar zelfs als Judas rechtstreeks uit het Boek van Henoch heeft geciteerd, is er nog steeds geen reden om te suggereren dat het Boek van Henoch is geïnspireerd of deel zou moeten uitmaken van de Bijbel. De Bijbelse auteurs citeerden veel materiaal dat niemand als heilig of Goddelijk geïnspireerd zou beschouwen. De semitische geleerde, dr. Michael Heiser, geeft dit punt goed aan:

Net zoals predikers tegenwoordig commentaren, tijdschriften, nieuwsbladen of zelfs televisieshows citeren om een bepaald punt duidelijk te maken, zo gebruikten de Bijbelschrijvers extern materiaal om de aandacht te trekken en een uitleg te geven. Paulus citeert heidense Griekse dichters. De psalmisten en profeten ontlenen hun woordenschat en parafraseren materiaal uit oude Egyptische, Mesopotamische en Syrische literatuur. Judas citeert een Boek uit de Pseudepigraphen (oude geschriften die een valselijk auteurschap claimen door een Bijbelse personage). **De mensen uit de Bijbelse tijden wisten dat het geciteerde materiaal niet geïnspireerd was, maar het had voor hun wel een betekenis, evenals voor hun publiek.**

-Dr. Michael Heiser, "What's Ugaritic Got to Do with Anything?" www.logos.com

Dezelfde logica die wordt gebruikt om te beweren dat we het Boek van Henoch als geïnspireerd zouden moeten zien, op basis van het feit dat het in de Bijbel wordt geciteerd, kan ook worden toegepast op een heidens gedicht. Kijk maar naar wat Paulus heeft gezegd in het Boek van Handelingen toen hij zich richtte tot zijn publiek in Athene:

Handelingen 17:28

Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en bestaan wij; zoals ook enkele van uw dichters gezegd hebben: Want wij zijn ook van Zijn geslacht

Deze citaten zouden afkomstig zijn van Griekse dichters die over Zeus schrijven! Paulus gebruikte deze citaten en paste ze toe op de God van Israël. Het zou natuurlijk absurd zijn om te zeggen dat een heidens gedicht in de Bijbel zou moeten staan, alleen maar omdat een apostel het citeert - dus waarom zou dat anders zijn met het Boek van Henoch?

Sommigen zouden kunnen beweren dat de passage uit Judas aangeeft dat het citaat van Henoch authentiek moet zijn, aangezien hij zegt dat Henoch profeteerde. En men zou zeker kunnen stellen dat sommige van de oorspronkelijke uitspraken van Henoch, zoals wat Judas citeerde, in het Boek van Henoch bewaard zijn gebleven. Maar nogmaals, zelfs als Judas rechtstreeks uit het Boek van Henoch heeft geciteerd, volgt daaruit nog steeds niet dat het hele Boek van Henoch is geïnspireerd of waar is, alleen het gedeelte dat Judas citeerde. En nogmaals, Henoch gaf misschien aan wat een wijdverbreide mondelinge traditie was en op zich niet uniek voor het Boek van Henoch.

Het lijkt er dus op dat de redenering die vaak wordt gebruikt om te suggereren dat het Boek van Henoch als heilige Schrift moet worden beschouwd, nogal teleurstellend is. De apostelen zagen het niet zo. Ook de kleinere Joodse gemeenschappen die het Boek van Henoch volgden, zagen dat niet zo. Er is gewoon geen reden waarom we dat zo zouden moeten zien.

Nogmaals, dat betekent niet dat het Boek van Henoch waardeloos is. Verre van dat! We moeten het echter gewoon waarderen voor wat het is - namelijk pseudodepigrafisch-literatuur die populair was in de eerste eeuw en die religieuze betekenis had voor bepaalde sektarische gemeenschappen binnen het Judaïsme.

Het is vanuit deze basis dat we kunnen inzien welke betekenis het Boek van Henoch had voor de schrijvers van het Nieuwe Testament. In tegenstelling tot de Qumran-gemeenschap zagen de schrijvers van het Nieuwe Testament het Boek van Henoch duidelijk niet als een bron van goddelijke openbaring en gezag. Waarom? Welnu, één reden is dat veel van het onderwijs in het Boek van Henoch rechtstreeks in tegenspraak is met het onderwijs in het Nieuwe Testament.

We zullen de belangrijke verschillen tussen de Bijbel en het Boek van Henoch later gaan bekijken. Maar hier is hoe we de plek van het Boek van Henoch binnen de verschillende sekten van de eerste eeuw zouden kunnen samenvatten:

De Joden uit de eerste eeuw lazen, net als wij, boeken! Logisch, toch? En niet *alles* wat ze lazen was religieus belangrijk voor hen. Zoals we al eerder aangaven, was Paulus blijkbaar bekend met het werk van heidense dichters. Het is duidelijk dat het Boek van Henoch een religieuze tekst was die betekenis had voor bepaalde kleinere sekten binnen het Judaïsme, maar dat betekent niet dat de schrijvers van het Nieuwe Testament het ook op deze wijze waardeerden.

Het Boek van Henoch was als het ware een eerste-eeuwse versie van een populaire film. Het was goed bekend in de oude wereld, zelfs onder mensen die het niet op een religieuze manier lazen.

Om een analogie te gebruiken, laten we zeggen dat het was als de eerste eeuwse versie van de tovenaars van Oz. Dus als Judas of een andere schrijver van het Nieuwe Testament verwijst naar het Boek van Henoch om een bepaald punt toe te lichten, zou zijn alsof iemand vandaag de dag, in een preek, de Tovenaar van Oz zou aanhalen. We zouden kunnen zeggen: "Er is geen betere plek dan thuis" - een populair citaat van de Tovenaar van Oz - om je punt te bekrachtigen dat ons eeuwige thuis bij de Heer is, of iets dergelijks.

Dit zou natuurlijk niet betekenen dat de voorganger gelooft dat alles in de Wizard van Oz waar is. Het zou alleen betekenen dat iedereen in onze cultuur en tijd bekend zou zijn met deze verwijzing, net zoals het oorspronkelijke publiek van Judas of Petrus in de eerste eeuw bekend zou zijn geweest met het Boek van Henoch.

Om deze analogie nog wat door te trekken, zouden we zelfs kunnen geloven dat een deel van de moraal die in de Wizard van Oz worden onderwezen, waar en zinvol is. Moed, liefde en wijsheid zijn allemaal belangrijk en Bijbels, toch? Maar dat betekent niet dat we geloven in vliegende apen of dat er ergens boven de regenboog een magische wereld bestaat. Hetzelfde geldt voor het Boek van Henoch. De apostelen hadden zeker kunnen zinspelen op, of zelfs citeren uit, het Boek van Henoch en delen ervan kunnen benadrukken die waar of relevant zijn voor wat ze wilden zeggen, zonder alle leringen te geloven of het als een geïnspireerd boek te beschouwen.

En zoals we eerder vermeldden, weten we dat de schrijvers van het Nieuwe Testament het Boek van Henoeh niet als geïnspireerd konden beschouwen, omdat het op een aantal belangrijke punten in tegenspraak is met de Bijbel. Een punt van zorg is dat het Boek van Henoeh de persoon Henoeh identificeert als de Messiaanse Mensenzoon, en niet Jesjoea.

In het gedeelte van het Boek van gelijkenissen dat we eerder hebben behandeld, wordt Henoeh een visioen getoond van de "Mensenzoon/Uitverkorene" die een aantal Messiaanse profetieën uit de TANAKH vervult. Deze figuur is door God uitgekozen om de wereld te regeren; Hij zit op de troon van God, oordeelt en wordt aanbeden. En dan hebben we gezien dat deze patriarch Henoeh degene is die wordt geïdentificeerd als deze figuur:

1 Henoeh 71:13-14

En de Oude van dagen kwam met Michaël, Gabriël, Rafaël en Pnuël, en duizenden en tienduizenden engelen, ontelbaar. En die engel kwam naar me toe en begroette mij met zijn stem, en zei tegen mij: **“U bent de mensenzoon die geboren werd tot gerechtigheid, en rechtvaardigheid blijft over u, en de gerechtigheid van de Oude van dagen zal u niet verlaten.**

*-George W.E. Nickelsburg & James C. VanderKam,
“1 Henoeh: The Hermeneia Translation,” blz. 95*

Het is duidelijk dat deze beweringen in het Boek van Henoeh in tegenspraak zijn met de beweringen in de Bijbel. Het Nieuwe Testament leert dat *Jesjoea* de Messiaanse Mensenzoon en Uitverkorene is die vervult wat Jesaja beschreef – dit zijn trouwens dezelfde passages waar de auteurs van Henoeh hun informatie vandaan halen om hun Zoon des Mensen/Uitverkorene te beschrijven. Het Nieuwe Testament leert dat *Jesjoea* Degene is die is verkozen om de wereld te regeren, op de troon van God te zitten, te oordelen en aanbidding te ontvangen in de komende wereld.

Henoeh en Jesjoea kunnen niet allebei de Messias zijn. Toch presenteert het Boek van Henoeh de persoon Henoeh heel duidelijk als deze Messiaanse figuur. De auteurs van het Nieuwe Testament daarentegen presenteerden Jesjoea als deze Messiaanse figuur. Dus, wie gaan we geloven? Welnu, aangezien het Nieuwe Testament de waarheid schrijft over de Messias, bevat het Boek van Henoeh daarom valse leerstellingen.

Om eerlijk te zijn, hebben sommige geleerden het feit betwist dat Henoeh degene is die wordt geïdentificeerd als deze Messiaanse figuur. In feite hebben sommige oudere Engelse vertalingen van 1 Henoeh 71:14 wijzigingen aangebracht in dit vers zodat het zou zeggen: "Dit is de Zoon des mensen", in plaats van Henoeh te identificeren als deze figuur. Maar die vertaling weerspiegelt niet wat het vers eigenlijk zegt.

Volgens geleerden namen de oudere vertalingen wat meer vrijheid in het interpreteren in een poging om enkele schijnbare tegenstrijdigheden in de tekst met elkaar te verzoenen. Maar de bewoordingen in alle manuscripten die we nu hebben, geven een sterke ondersteuning voor de conclusie dat Henoeh wordt geïdentificeerd als de Zoon des Mensen-figuur, en daarom is het op die manier vertaald in de nieuwste en meest betrouwbare Engelse vertalingen. En de meeste geleerden accepteren dit.

Leslie W. Walck legt uit:

De oplossing van Charles was om de tekst van 1 Henoch 71:14 naar de derde persoonsvorm te verbeteren in plaats van de tweede persoonsvorm. Zo las Charles: "Dit is de Mensenzoon ...", in plaats van "Jij bent de Mensenzoon ...". Daarna bracht hij de nodige wijzigingen aan in de rest van de tekst om deze in harmonie te brengen met de weergave van de derde persoonsvorm. Hij suggereerde ook dat een paragraaf, die de identiteit van de Mensenzoon onthulde, verloren is gegaan. **Maar deze uitgebreide verbetering heeft geen overgebleven tekstuele basis in een van de manuscripten** en moet om deze reden worden afgewezen.

-Leslie W. Walck, "The Son of Man in the Parables of Henoah and in Matthew." blz.5

Er zijn andere suggesties gedaan die hebben geprobeerd om de ongemakkelijke conclusie te omzeilen dat het Boek van Henoch de persoon Henoch identificeert als deze Messiaanse figuur.

Eén suggestie is dat de titel "mensenzoon" die wordt gebruikt voor de persoon Henoch in 1 Henoch 71:14 verschilt van de titel "Mensenzoon" die wordt gebruikt voor de figuur waarnaar in de rest van het Boek van Henoch wordt verwezen. Met andere woorden, Henoch is *een* mensenzoon - dat wil zeggen een rechtvaardig persoon die naar de hemel is overgebracht om verborgen geheimen te onthullen - maar niet *de* Mensenzoon, de uitverkoren Messiaanse figuur die op de troon van God troon zit.

Het probleem met deze suggestie is dat nergens in het gehele Boek van Henoch een verwijzing staat dat de term die wordt gebruikt voor Henoch verschilt van de term die wordt gebruikt voor deze Messiaanse figuur. Er is geen reden om aan te nemen dat het in dit ene geval anders moet worden begrepen. Zoals Walck uitlegt:

Het hele verloop van het verhaal wijst op de dramatisch identificatie van Henoch als de Mensenzoon. De wijze waarop hier over hem wordt gesproken, sluit buitengewoon goed aan bij de Mensenzoon van de visioenen. Hij is vol van gerechtigheid: ervoor geboren, het zit in hem, en de gerechtigheid van God zal hem niet verlaten (1 Henoch 71:14). Verder belooft God hem vrede en dat alle rechtvaardigen voor eeuwig bij hem zullen zijn (1 Henoch 71:15-16). Deze eigenschappen lijken allemaal te onderstrepen dat Henoch wordt geïdentificeerd als de Zoon des Mensen, niet dat hij alleen maar één van de rechtvaardige mensen in de hemel zal zijn. Voor de lezer is de identificatie van Henoch en de Mensenzoon nogal dramatisch, maar er is naartoe gewerkt.

-Leslie W. Walck, "The Son of Man in the Parables of Henoah and in Matthew." blz.7

Een andere suggestie is dat het vers dat Henoch identificeert als de Mensenzoon veel later is toegevoegd, misschien zelfs als reactie op het christendom. Er is gesuggereerd dat het later werd toegevoegd om Henoch te presenteren als de Messias in plaats van Jesjoea. Dus de oorspronkelijke auteur identificeerde Henoch misschien niet als de Mensenzoon, maar iemand anders heeft het vers later toegevoegd.

Hoewel dat mogelijk is, is het probleem met deze suggestie dat er geen bewijs voor is. Het feitelijke bewijs dat we in het manuscript voor dit vers hebben, is consistent. En nogmaals, geleerden bevestigen dat de identificatie van Henoch als de Zoon des Mensen volkomen logisch is volgens het verloop van het verhaal. Het is de logische conclusie van het hele verhaal. Maar zelfs als het vers later is toegevoegd, hebben we nog steeds een probleem. Het Boek van Henoch dat we vandaag de dag hebben, is *nog steeds* in strijd met de Bijbel als het gaat over de Messias, en daarom bevat het een behoorlijk aantal valse leerstellingen.

Een ander conflict tussen het Boek van Henoch en de Bijbel is hetzelfde conflict dat deze eerste eeuwse sektarische gemeenschappen hadden met de rest van het Judaïsme: de kalender.

De sektarische gemeenschappen die de zonnekalender volgden, die in het Boek van Henoch wordt geschetst, verschilden van de rest van het Judaïsme bij het berekenen van wanneer de feestdagen moesten worden gehouden. Maar Jesjoea en de apostelen volgden de Henoch-kalender niet. Ze volgden duidelijk dezelfde kalender als de rest van het reguliere Judaïsme, waarbij ze de feestdagen op dezelfde momenten vierden als dat we ze in het Nieuwe Testament terugzien. Bij alle discussies tussen Jesjoea en de Farizeeën komt de kalender niet één keer ter sprake.

Het is dus duidelijk dat Jesjoea en de apostelen het niet eens waren met het kalendersysteem zoals het is beschreven in het Boek van Henoch. Ze volgden Gods kalender volgens de Torah, zoals die in hun tijd werd geïnterpreteerd, niet volgens deze twijfelachtige sektarische gemeenschappen.

Tot slot, hoewel het Boek van Henoch in sommige opzichten zeker waardevol is omdat het ons een inzicht geeft in de verschillende uitingen van het Joodse geloof in de eerste eeuw, is het geen Schrift. Het werd nooit als de Schrift beschouwd, zelfs niet onder de sektarische Joodse gemeenschappen die het hebben geproduceerd en nageleefd. Hoewel sommige sektarische gemeenschappen het als een bron van goddelijke inspiratie beschouwden, gold dat voor de meeste Joden niet. Er is geen reden om te denken dat volgelingen van Jesjoea daar anders over dachten - er zijn zelfs verschillende redenen om dit aan te nemen, aangezien het boek in direct conflict is met hun eigen onderwijzingen!

Als je het Boek van Henoch toch wilt bestuderen, is onze aanbeveling, voor wat het waard is, om het gewoon te lezen voor wat het waard is. Laat het Boek van Henoch niet meer zijn dan wat het is. Het is interessant als je meer wilt weten over de ideeën waar sommige vroege Joodse gemeenschappen aan vasthielden. Maar het is gewoon geen betrouwbare bron van degelijke theologie en doctrine. Alleen de Bijbel is onze uiteindelijke autoriteit bij alle zaken van het geloof en de naleving ervan.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)